

Sestry a bratři,

dnešní biblické texty působí na první pohled tvrdě a nepohodlně. Prorok Jeremiáš je uvržen do cisterny plné bahna jen proto, že říká pravdu, která se lidem nehodila. Cisterna je jen symbolem odmítnutí a bezmoci. Pak žalmista volá z hlubin: „Vytáhl mě z podzemní jámy, z bahnitého kalu, na skálu postavil mé nohy.“ A pak - nepochopitelně Ježíš v evangeliu říká slova, která znejistí každého: „Myslíte, že jsem přišel dát mír na zemi? Ne, říkám vám, ale rozdělení.“

Tyto dnešní texty nás přivádějí k myšlence, že život není procházka růžovým sadem. Spíše je to běh, jak o tom píše sv. Pavel, běh plný námahy, běh na dlouhou trať, který vyžaduje od běžce mít jasný cíl (oči upřené na Ježíše) a vytrvalost (odhodlání nenechat se zlomit).

Evangelium nás vyvádí z iluze, že křesťanství je především o klidné harmonii. Ale v evangeliu čteme, že Ježíš přišel vrhnout oheň – oheň, který pálí, očišťuje, ale občas také rozděluje. Kdo se rozhodne skutečně pro Krista, dostává se občas do konfliktu: někdy s okolím, někdy s vlastní rodinou, někdy i sám se sebou (se svým dřívějším životem). **Tento konflikt** ale není samoučelný. Není to spor pro spor. **Je to duchovní zápas** o to, zda dáme přednost Boží pravdě před subjektivní pravdou, před naším přesvědčením, někdy před pohodlným mlčením, Zápas, zda dáme přednost Kristu před kompromisy.

Proč o tom hovoří dnes Boží slovo? Proč to říkáme v souvislosti s naší farností? Protože i společenství církve prochází podobným napětím. Americký psychiatr **Morgan Scott Peck** (1936–2005) popsal **čtyři fáze vývoje komunity**. A když se podíváme na dnešní evangelium, je až překvapivé, jak přesně jeho popis odpovídá tomu, co Ježíš říká o „rozdělení“.

- **Pseudokomunita** – všichni se tváří, že je všechno v pořádku. Usmíváme se na sebe, nikdo neotevřít nepříjemná témata. Ale je to jen zdání jednoty. Pod povrchem se hromadí napětí.
- **Chaos** – pravda vyjde najevo. Lidé se střetávají, narážejí na rozdíly, propukávají spory. Tato fáze bolí, ale je nezbytná.
- **Prázdnota** – přichází chvíle, kdy pochopíme, že vlastní vůlí, mocí, výsadním postavením ani hádkou jednotu nevytvoříme. Učíme se mlčet, naslouchat, modlit se, odložit své ego (každý nějaké má... někdo má malé, někdo větší, někdo enormní).
- **Komunita** – skutečné společenství vzniká tehdy, když se naučíme respektovat odlišnost, a přesto zůstáváme spolu. Když si dokážeme odpustit. Odpuštění je důležité alespoň ze dvou důvodů:
 - Boží odpuštění vin je podmíněno odpuštěním mezi lidmi.
 - Odpuštění nás uzdravuje a vnitřně obohacuje.

Proto má smysl o ně usilovat. Vyžaduje to někdy odvalu a statečnost. Není snadné najít sílu poprosit o odpuštění, zvláště když jsme sice měli pravdu, ale nezvolili jsme vhodné prostředky či způsob, jak ji vyjádřit.

V této fázi nejde o uniformitu, ale o skutečnou jednotu v různosti. Právě takové společenství se stává znamením Kristovy přítomnosti.

Dnešní evangelium nás proto nevede k tomu, abychom se konfliktu báli, ale abychom ho pochopili jako cestu k opravdové víře a opravdové komunitě. Když **Ježíš říká**, že nepřišel dát mír, ale rozdělení, neznamená to, že chce mezi nás zasít nenávisť. Znamená to, **že jeho slovo**

je natolik vážné, že rozděluje mezi tím, co je pravda, a co je jen iluze; mezi tím, co je víra, a co je zvyk; mezi tím, co je společenství, a co je jen pseudospolečenství!

Každý z nás stojí denně před volbou: buď se spokojit s povrchním klidem, nebo se odvážit ke kroku, který může občas vyvolat odpor, ale vede k pravdě – k té Boží pravdě!

Vnímám to tak, že naše farnost prochází momentálně fází chaosu. Protože každý stojí na své pravdě a odmítá odlišnost druhého! Mám pocit, že stojíme – jako Jeremiáš – v bahnitě jámě. Pokud nebudeme mít na zřeteli Boží pravdu, základní pokoru a úctu k druhému, zůstaneme stát na místě. Žalmista nás ujišťuje: **Bůh je ten, kdo nás vytahuje. On je naše skála.**

V pátek, na Slavnost Nanebevzetí Panny Marie, během mše svaté, jsem v Řeporyjích zasvětil celou farnost Matce Boží, Marii.

Proto se nebojme ohně Božího slova, protože Kristus – Logos (čili vrcholná podoba Božího slova) – nepřišel, aby nás ukolébal, ale aby nás proměnil. Dovolme mu to. Nechovějme se stejně jako ti, kdo ve světovém měřítku bojují proti sobě se zbraněmi! A jen tam, kde dovolíme Božímu ohni pálit, ohni Ducha Sv., může vzniknout skutečná komunita – společenství lidí, kteří jsou sice různí (mají odlišné dary, povahy, jsou třeba různých národností, mentalit), ale kteří běží vytrvale závod víry s očima upřenými na Krista Ježíše.

Amen.